

Etapa 85. Izco a Ruesta.

Etapa de 42 quilòmetres. Una altra etapa amb constants canvis de carreteres i camins forestals, fins arribar a un poble abandonat, despoblat i arruïnat, on hi viuen dues persones, elles son les que porten l'alberg i el bar del poble. Aquest poble va ser expropiat quan es va fer el embasament de Yesa al riu Aragón, era un poble agrícola.

El poble tot i l'estat en que es troba, encara fa patxoca.

Em pensava que seria una etapa tranquil·la i una mica aburrida, però he coincidit amb varis peregrins pel camí. Primer he trobat als Aitors, dos ciclistes (un basc i un navarrès) a la població de Sanguesa, m'han explicat que anaven a Santiago. Després, de camí a Undues de Lierda, més endavant a un Polac i ,per últim a un pare amb els seus dos fills de nacionalitat holandesa.

Al arribar a l'alberg, tot i ser un poble molt petit, érem 16 els peregrins que ens hi allotjàvem, tots anaven direcció a Santiago.

El dos habitants del poble són en Josep Ma i la Mari i el seu gos Plot, són dos joves que viuen del seu negoci, amb solitari. Si alguna persona vol viure aquesta experiència, el convido a venir a aquest poble, ja que tot i ser un poble molt petit, també és un poble preciós.

Del trajecte, destacaria la zona de Sanguesa, tant per la seves grans empreses situades a les afores del poble, com per la mateixa ciutat, que esta banyada pel riu Aragón. Un altre poble a destacar, seria Undies de Lierda, petit però amb molt d'encant.

Etapa 86. Ruesta i Santa Cilia de Jaca.

Etapa de 42 quilòmetres. Començo l'etapa per una gran baixada de 10 quilòmetres fins a Artieda, és un poble molt petit però d'una gran bellesa. Continuo per carretera amb constants trencacames fins arribar al poble veí de Mianos. Els dos pobles estan situats ens unes petites valls al final de la serra. El camí es complica i s'enfila muntanya endins, crec que m'he equivocat, així que decideixo fer un canvi brusc de l'itinerari. Començo a travessar camps i petits camins per poder arribar al poble de Berdu, ja que el veig a la llunyania, sembla molt més gran que els dos pobles que he deixat enrere, esta situat en una loma, visible des de molts quilòmetres, el sol comença a picar i començo a notar el cansament a les cames. Després de gairebé dues hores d'haver decidit canviar de camí em trobo amb carretera que em porta a destí sense cap dificultat orogràfica.

Per la carretera em continuo trobant pelegrins, la majoria van a Puente de la Reina de Navarra. Destacaré un grup de tres persones, un matrimoni amb el seu fill de 4 anys, que estan fent el trajecte des de Somport fins a Santiago, complint la seva promesa, es veu que el nen havia nascut abans d'hora i amb una malaltia pràcticament incurable, al final tot va anar be i el nen s'ha curat, quan la mare m'ho explicava vam acabar plorant tots dos, per la seva emotivitat i alegria, feia pocs moments que els havia explicat el meu projecte, però en un camí tant llarg com és la vida, sempre tenim motius per plorar, per una emotiva historia.

Al arribar a Santa Cilia, esperava trobar un poble més gran, a l'alberg també hi ha més gent, tres alemanes i un matrimoni Basc, com a anècdota us diré, que es la primera vegada que ens trobem habitacions separades per a dones i per a homes.

Etapa 87. Santa Cilia de Jaca a Ena.

Etapa de 25 quilòmetres. Etapa d'alta muntanya, feta totalment pel camí de Santiago, amb gran dificultat orogràfica, sobretot per l'ascensió al Monestir de San Juan de la Pena, a més de 1250 metres d'alçada, i el posterior descens, molt rocós i pronunciat fins a Botaya.

A partir d'aquest poble, el camí comença a ser una mica millor fins a final de l'etapa. Avui és, des de que vaig abandonar Galícia, el dia més calorós, la temperatura s'esta enfilant, tot i demà diuen que ha de ploure molt.

Destacar sobretot, la visita al Monestir de San Juan antic, es impressionant, al menys per fora, està situat dins de les roques de la muntanya, suposo que per les persones que el visiten també es digne de entrar a visitar-lo.

El poble de Ena és molt petit, hi viuen 28 persones més algun turista que ve a l'estiu, però he de dir que tots aquests petits pobles de l'Espanya profunda tenen el seu encant.

Demà em toca un altre etapa de muntanya, he d'agafar forces per a les ultimes etapes, ja que son llargues i complicades, fins arribar a Canet, aviat ens veiem família i amics.

Etapa 88. Ena i Sarsamarcuello.

Etapa de 26 quilòmetres. Al igual que ahir feta per el camí de Sant Jaume, per agafar forces per el gran Rus final, que m'espera fins arribar a Canet, han sigut dues etapes de muntanya, per dins de boscos i serres, pràcticament sense cap poble ni cases pel camí, això si, amb unes vistes esplèndides, són etapes dignes de competicions de curses de resistència, amb camins amb molta dificultat, però d'una gran bellesa paisatgística. Avui he passat per dues serres, primer la de Santa Isabel, molt dura però amb un temps agradable, amb unes grans vistes, al final de la serra et trobes de sobte amb el poble de San Joan i al seu costat el de Santa Maria, als seus peus, trobes l'embasament de La Peña, això si, té molt poca aigua.

Després d'un petit descans per fer un cafè, torno a caminar, travessant el poble i passant pel mig del gran pas entre roques de mes de 200 metres, per continuar pel pas de l'Escalete amb unes vistes impressionants per la seva gran alçada. A la segona serra, el camí millora una mica, deixo el camí estret i sinuós, per agafar una pista forestal, un camí ple de pedres. Destacar els dos últims quilòmetres amb una pujada abismal que pujo amb petites passes i maleint tot el que puc. Una vegada a dalt del cim, el que puc veure, en fa oblidar tot el cansament i les dificultats trobades pel camí, contemplar primer els tallants de les muntanyes de la Serra de La Peña del Sol i 100 metres mes avall veig l'esplanada d'Osca, o millor dit, l'olla d'Osca, un contrast visual que el recomano a tothom, no heu de fer el mateix camí que jo, ja que s'hi pot arribar des de Sarsamarcuello, de fet, moltes persones hi pugen amb cotxe només per contemplar les vistes. Per cert, en el mirador em trobo a una família i els seus amics, tots manyos. Aquests, estiuegen a Sant Pol i coneixen Canet i els encanta el Canet rock.

A partir del mirador, com he comentat, tot és baixada fins a Sarsamarcuello. El poble està de festa major des de dijous, te poc més de 50 habitants. Estic sol a l'alberg.

Demà canvio el xip per fer una altre vegada carretera i arribar el més aviat possible a cada final de etapa, aquesta vegada ven oxigenat.

Etapa 89. Sarsamarcuello a Osca.

Etapa de 39 quilòmetres. Tal i com havia comentat ahir, són les Festes de Sarsamarcuello, en aquest poble de poc mes de 40 persones es multiplica per 10, per aquest motiu, celebren les festes amb molta alegria durant 4 dies. Per la tarda, va començar el ball, va parar a les 10, per tornar a començar a les 12 de la nit fins a les 4 de la nit, després varen continuar amb la disco

fins no sé a quina hora. Per tot plegat, he dormit molt poc, per aquest motiu i sense que serveixi de precedent, avui començo a caminar a les 5h30', amb els ulls ben oberts. Amb les cames cansades, de no dormir i per l'esforç d'aquests últims dies, però amb la ment molt desperta. Em disposo a caminar pensant com serà el dia, el cel està ple de núvols, només espero que no plogui. Quan em falta poc per arribar a Osca, surt el sol i acaba fent un dia molt assolellat. Al arribar, m'espera l'hostal Posada de La Luna, per gentilesa d'una persona de la FVF.

Visito la ciutat i descanso tot el que puc, per continuar la marxa amb forces per retrobar-nos a Canet. Petons i una forta abraçada a tothom.